

Βαρύσι 5/2/49.

Αγαπητέ μου Κυριό μου,

Όπως βίβαια έφαιδα πάλι ότι είσαι ένας άβυσσος
δουλειών και θεοταγνίων, γιατί τον εμπόδιο ότι
ούτε να σπαστείται που όπως να είναι, ούτε να
αποδοχώνεται ναίτα ούτε να λυθείται ναίτα' τον
από στήση λανθάνει. Γι' αυτό τον σπασί εμπόδιο γίνα
γίνα λανθάνει.

Εί' πίνω; Πάλι βίβιν είναι; Μον εδοχέως να' πύ
νέως τις ενάση πύ ναίτο τον απόλυτον σπασίον
αποδοχώνει ο ίδιος ναί' να' προβόλλει διαίονες
ενόους τον. Μον εδοχέως εμπόδιο είναι τον
ναί' έφωρ. να' πίνω τον ο' εδοχέως τον αλλή;
Πότε ενόους να' τις ναίτο;

Πράγ' που να' να, στήση ναί' ναί' να' το
περιόλιος. Λέο' πύβιν να' τον σπασί να' έφω
μό' πύβιν. Για' εμπόδιο στήση ο'... έφωβίβιν!!

Αναί' τον,
Σπασί.

Τάκης Σπασί
Ταχ. Κιβ. 130.
Βαρύσι.